

og jeg betragter det tillige som givende Regler, der for den væsentligste Del slet ikke ville naa det Djemed, som Forslagsstillerne have, som et Forslag, der kun vil gøre Stade i visse Reininger, men slet ikke vil befordre Forslagsstillernes Djemed.

Jeg vil først gøre nogle Bemærkninger om de Midler, som skulde være i Overformynderiets, altsaa de Midler, med hvilke det ikke staar i Folks Magt at gaa andetsteds hen, men som efter Lovgivningen skulde anbringes i Overformynderiets. Det vil med et Ord sige de egentlige umyndiges Midler. Der er jo nogle enkelte andre, som der kan være Tale om, f. Eks. bortblevne Personers Formue o. desl., men det spiller ikke nogen Rolle i praktisk Henseende. Praktisk taget er det altsaa de umyndiges Midler, der er Tale om. Det forekommer mig da at være aldeles klart, at de umyndige have Krav paa at faa den Rente af deres Penge, som kan tilvejebringes ved Midlernes anordningsmæssige Anbringelse. Dersom man ikke vil lade dem faa en saadan Rente, men vilkaarlig unddrager dem noget deraf, begaar man efter min Formening en Uretfærdighed imod dem, idet man fra dem tager noget til Djemed, som ikke vedkommer dem mere end alle andre i Staten. Det forekommer mig at være en Uretfærdighed, som der ikke kan være Spørgsmaal om at gaa ind paa. Skulde Renten af sig selv, ifølge Tingenes naturlige Gang, falde ned til $3\frac{1}{2}$ eller $3\frac{3}{4}$ pCt., eller hvilken Størrelse man nu vil forudsætte, saaledes at det ikke blev muligt at skaffe de umyndige den hidtilværende Rente af 4 pCt. ved Midlernes anordningsmæssige Anbringelse, saa maatte de naturligvis finde sig deri, ligesom alle andre maa finde sig i Følgerne af et saadant Fald af Renten, men saa længe det ikke er Tilfældet — og det er ikke Tilfældet endnu — ser jeg ikke, med hvilken Ret man da mener at kunne gaa hen og tage noget netop fra de umyndige og ikke fra andre Mennesker. Jeg ser ikke, med hvilken Ret man kan sige, at de umyndige ikke maa faa mere end $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, og samtidig tillade, at Sparerne i Sparekasser faa 4 pCt.

Dertil kommer desuden, at man jo tager meget fejl, hvis man tror, at de Personer, hvis Midler bestyres i Overformynderiets, ere formuende Folk, at det er Folk, som godt kunne taale at miste nogle af deres Penge. Det tager man fuldtændig fejl i. Det langt, langt overvejende Antal af de umyndige, hvis Midler staa under Overformynderiets Forvaltning, ere Smaafolk, Ffolk, der isærst maa kaldes fattige. Jeg skal saaledes tillade mig at meddele, at af de Myndlinge, hvis Kapitaler ifølge Lovgivningens Bestemmelse

bestyres af Overformynderiets, er der over 90 pCt., hvis indestaende Summer ere 5,000 Kr. eller derunder. Dette Resultat naar man endda kun derved, at Forholdene i Kjøbenhavn ere noget gunstigere end uden for Kjøbenhavn. Thi hvis ærede Medlemmer f. Eks. vilde tage den udenbys Afdeling alene, vil det vise sig, at 92 pCt. af de vedkommende Myndlinge ere Ffolk, hvis indestaende Kapital kun er 5,000 Kr. eller derunder. Det er for allerførste Delen Ffolk, der socialt betraget aldeles ikke kunne henregnes til de mere velstillede Klasser. Det er Børn af Landalmuen, Børn af de mindre bemidlede Klasser i Kjøbstæderne osv. Altsaa, heller ikke fra det Synspunkt, at man maatte kan være berettiget til at tage fra dem, der have godt Raad til at miste, kan jeg indse, at der gives nogen Hjemmel til en saadan Forvaltning.

Det er vel sandt, at Staten anser sig for berettiget til, Tid efter anden, at bestemme, hvilken Rente der skal gives af umyndiges Midler; men det, jeg protesterer imod, er, at Staten skal være berettiget til ved den Velsighed at se hen til andet end, hvad de umyndiges Ret kræver, at Staten skulde være berettiget til vilkaarlig at nedsætte Renten for dem, medens andre ved god og sikker Anbringelse af deres Penge, f. Eks. ved at sætte dem i Sparekasser, kunne skaffe sig mere. Det forekommer mig, at der mangler enhver Hjemmel dertil.

Hvad dernæst angaar de Midler, der baandlægges, og det er jo, som den ærede Taler bemærkede, største Delen af de under Overformynderiets værende Midler, falde de i to Dele, nemlig dels baandlagte Midler, der bestyres under Massen, og dels de, som bestyres under særskilt Bærgemaal. Hvad de sidste angaar, er det ikke Lovforslagets Mening at gøre nogen Forandring. For deres Vedkommende skal Forholdet blive det, at den Rente, der er befinget eller kan faas i Genhold til de Forkrivninger, som ere baandlagte, naturligvis skal føres vedkommende til gode, kun med de Fradrag, der kræves til Overformynderiets Bestyrelse. Hvad derimod angaar de Midler, som findes i Massen, vil Lovforslaget altsaa gøre de samme Regler gældende som for de umyndiges Midler, og jeg maa der ligeledes hævde, at jeg ikke kan stønne rettere end, at der over for dem ikke er større Hjemmel til at give dem mindre Rente, end der ved den anordningsmæssige Anbringelse af Midlerne kan faas. De paagældende Personers Stilling maa være den samme som de umyndiges. Det forekommer mig, at, hvis man vilde gøre en saadan Regel, som Lovforslaget gaar